מי איכא מידי דאנן לא מצינן למעבד ושלוחי דידן מצו עבדי? הכי קאמרי ליה "משביעין אנו עליך על דעתינו ועל דעת בית דין": הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין וכו': בוא פורש ובוכה "שחשדוהו צדוקי והם פורשין ובוכין *דא"ר יהושע בן לוי כל הרושך בבשרים לוקה בגופו, וכל כך למה *שלא יתקן מברזיל ויכנים כדרך שהצדוקין עושין ת"ר [מעשה בצדוקי אחד שהתקין מברזיל והכנים, ביציאתו היה שמח שמחה גדולה, פגע בו אביו-אמר לו: בני אף על פי שצדוקין אנו, מתיראין אנו מן הפרושים, אמר לו כל ימי היתי מצטער על המקרא הזה °כי בענן אראה על הכפורת" אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו, אמרו-לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה והיו תולעין יוצאין מ"ט ויש אומרים ביציאתו ניגף דתני רבי חייא כמין קול נשמע בעורה-שבא מלאך וחבטו על פניו ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו שנאמר °ורגליהם רגל ישרה ובף רגליהם ככף רגל עגל] א"ר זכריה בן קבוטל וכו': מתני ליה רב חנן בר רבא לחייא בר רב קמיה דרב: "א"ר זכריה בן קפוטל" ומתני ליה רב בידיה קבוטל, ונימא ליה מימר? ק"ש הוה קרי, וכי האי גוונא מי שרי והא"ר יצחק בר שמואל בר מרתא °הקורא את שמע לא ירמוז בעיניו ולא יקרוץ בשפתותיו ולא יורה באצבעותיו ותניא רבי אלעזר חסמא אומר הקורא את שמע ומרמז בעיניו ומקרץ בשפתותיו ומראה באצבע עליו הכתוב אומר °ולא אותי קראת יעקב לא קשיא *הא בפרק ראשון הא בפרק שני ת"ר "ודברת בם *בם ולא בתפלה, "ודברת בם" בם יש לך רשות לדבר ולא בדברים אחרים רבי אחא אומר "ודברת בם" עשה אותן קבע ואל תעשם עראי אמר רבא *השח שירת חולין עובר בעשה שנאמר "ודברת בם-בם ולא בדברים אחרים רב אחא בר יעקב אמר עובר בלאו שנאמר °כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר": מתני' °בקש להתנמנם, פרחי כהונה מכין לפניו באצבע *צרדא ואומרים לו "אישי כ"ג עמוד והפג אחת על הרצפה" ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה: גמ' מאי "צרדא? אמר רב יהודה צרתה דדא, מאי היא? גודל, מחוי רב הונא ואזל קלא בכולי בי רב: ואומרים לו אישי כ"ג הפג אחת על הרצפה וכו': אמר רב יצחק על חדת, מאי היא? אמרי ליה אחוי קידה: ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן שחיטה (וכו'): תנא לא היו מעסיקין אותו לא בנבל ולא בכנור אלא בפה ומה היו אומרין °אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו" מיקירי ירושלים לא היו ישנין כל הלילה כדי שישמע כ"ג קול הברה ולא תהא שינה חוטפתו תניא אבא שאול אומר אף בגבולין היו עושין כן זכר למקדש אלא שהיו חוטאין אמר אביי ואיתימא ר"נ בר יצחק תרגומא נהרדעא דא"ל אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא אמריתו אמאי לא אתי משיח, והא האידנא יומא דכיפורי הוא ואבעול במה בתולתא בנהרדעא אמר ליה-הקב"ה מאי אמר? אמר ליה לפתח

לפתח

מי איכא מידי דאנן לא מצינן למעבד ושלוחי דידן מצו עבדי? הכי קאמרי ליה "משביעין אנו עליך על דעתינו ועל דעת בית דין": הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין וכו': בוא פורש ובוכה "שחשדוהו צדוקי והם פורשין ובוכין *דא"ר יהושע בן לוי כל הרושך בבשרים לוקה בגופו, וכל כך למה *שלא יתקן מברזיל ויכנים כדרך שהצדוקין עושין ת"ר [מעשה בצדוקי אחד שהתקין מברזיל והכנים, ביציאתו היה שמח שמחה גדולה, פגע בו אביו-אמר לו: בני אף על פי שצדוקין אנו, מתיראין אנו מן הפרושים, אמר לו כל ימי היתי מצטער על המקרא הזה °כי בענן אראה על הכפורת" אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו, אמרו-לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה והיו תולעין יוצאין מ"ט ויש אומרים ביציאתו ניגף דתני רבי חייא כמין קול נשמע בעורה-שבא מלאך וחבטו על פניו ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו שנאמר °ורגליהם רגל ישרה ובף רגליהם ככף רגל עגל] א"ר זכריה בן קבוטל וכו': מתני ליה רב חנן בר רבא לחייא בר רב קמיה דרב: "א"ר זכריה בן קפוטל" ומתני ליה רב בידיה קבוטל, ונימא ליה מימר? ק"ש הוה קרי, וכי האי גוונא מי שרי והא"ר יצחק בר שמואל בר מרתא °הקורא את שמע לא ירמוז בעיניו ולא יקרוץ בשפתותיו ולא יורה באצבעותיו ותניא רבי אלעזר חסמא אומר הקורא את שמע ומרמז בעיניו ומקרץ בשפתותיו ומראה באצבע עליו הכתוב אומר °ולא אותי קראת יעקב לא קשיא *הא בפרק ראשון הא בפרק שני ת"ר "ודברת בם *בם ולא בתפלה, "ודברת בם" בם יש לך רשות לדבר ולא בדברים אחרים רבי אחא אומר "ודברת בם" עשה אותן קבע ואל תעשם עראי אמר רבא *השח שירת חולין עובר בעשה שנאמר "ודברת בם-בם ולא בדברים אחרים רב אחא בר יעקב אמר עובר בלאו שנאמר °כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר": מתני' °בקש להתנמנם, פרחי כהונה מכין לפניו באצבע *צרדא ואומרים לו "אישי כ"ג עמוד והפג אחת על הרצפה" ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה: גמ' מאי "צרדא? אמר רב יהודה צרתה דדא, מאי היא? גודל, מחוי רב הונא ואזל קלא בכולי בי רב: ואומרים לו אישי כ"ג הפג אחת על הרצפה וכו': אמר רב יצחק על חדת, מאי היא? אמרי ליה אחוי קידה: ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן שחיטה (וכו'): תנא לא היו מעסיקין אותו לא בנבל ולא בכנור אלא בפה ומה היו אומרין °אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו" מיקירי ירושלים לא היו ישנין כל הלילה כדי שישמע כ"ג קול הברה ולא תהא שינה חוטפתו תניא אבא שאול אומר אף בגבולין היו עושין כן זכר למקדש אלא שהיו חוטאין אמר אביי ואיתימא ר"נ בר יצחק תרגומא נהרדעא דא"ל אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא אמריתו אמאי לא אתי משיח, והא האידנא יומא דכיפורי הוא ואבעול במה בתולתא בנהרדעא אמר ליה-הקב"ה מאי אמר? אמר ליה לפתח

לפתח

שאם אינה רעויה אין טורחין שולה לכלום: שוא עמלו בוניו בו. בחנם יגעים בבנין שלא יתקיים: מיקירי ירושלים. מחשובי ירושלים עושין כך שלא היו ישנים: פגע שם ביו מומאין. משתחקין אנשים ונשים יחד ואין לעבירה: פרגומא. לאחי בגבולים היכא היו מומאין בנהרדעא: לפתח

תוספות ישנים

והיו תולעים יוצאין מחוטמו. מהה כנגד מדה שהרית שלא לעורר ובקונטרס פירש שחוטמו נכנס קודם לפני ולעמים מיהו יהיו שנעלו הכף והמתחה נכנסו קודם: כמין רגל עגל. בירושלמי פרק ובכתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואשלוו אהנו בהן ודומת פניהם שני אדם ומתרגן לא נעשה כמדתו ולקמן נני מעשה דשמעון הצדיק פרק מרבה בקלעי (דף לט:) שהיה נכנס עמו אדן לפני ולפנים פרק בירושלמי כפ"ג ומתרגן כמוד הקב"ה היה: ודברת בם ולא בתפלה. פי' בקונטרס שהתפלה נלחם

(ג) ד"ה לך רשות להמציע:

(ד) ד"ה לרבה דדא כו' לגבע שהיא לרבה לזו:

(ה) רש"י ד"ה שחשדוהו בצדוקי. ליתן הקטורת מבחוץ ולא לאוהב: (ג) ד"ה כם שים לך רשות להמציע:

(ו) ד"ה לרבה דדא כו' לגבע שהיא לרבה לזו:

(ז) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ח) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ט) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ל) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(מ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(נ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ס) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ע) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(פ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(צ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ק) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ר) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ש) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ת) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(א) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ב) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ג) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ד) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ה) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ו) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ז) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ח) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ט) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(י) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(כ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ל) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(מ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(נ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ס) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ע) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(פ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(צ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ק) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ר) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ש) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ת) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(א) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ב) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ג) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ד) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ה) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ו) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ז) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ח) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ט) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(י) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(כ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ל) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(מ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(נ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ס) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ע) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(פ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(צ) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ק) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ר) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ש) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

(ת) ד"ה לא יבנה בית שוא. ע"ש

*) נראה דג"ל ולא בתפלה בקול אלא בלחש ועי' רש"י.